

Valor sentimental

Títol original: *Sentimental Value* (AKA: *Affeksjonsverdi*) **Direcció:** Joachim Trier **Guió:** Joachim Trier, Eskil Vogt **País:** Noruega **Durada:** 133 min **Any:** 2025 **Gènere:** Drama
Interpretació: Renate Reinsve, Elle Fanning, Stellan Skarsgård, Inga lbsdottir Lilleaas
Música: Hania Rani **Fotografia:** Kasper Tuxen **Distribuïdora:** Elastica Films **Estrena a Espanya:** 05/12/2025

No recomanada per a menors de 12 anys

Doblada en espanyol / Versió original en noruec i anglès, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

Les germanes Nora i Agnes es retroben amb el seu pare absent, un director de cinema molt reconegut en el passat que ha tornat per oferir a la Nora el paper principal de la seva pròxima pel·lícula. Encara que ella el rebutja, el Gustav decideix seguir endavant i utilitzar la casa familiar com a escenari del seu nou rodatge, fet que revifa les tensions entre ells, especialment després de l'arribada d'una jove actriu de Hollywood que accepta el paper en lloc seu. El vincle entre les germanes es convertirà en el seu refugi més gran davant les ferides del passat. (Elàstica)

CRÍTICA

La pel·lícula més ovacionada al Festival de Canes: "Un cant a l'agermanament entre l'art i la vida"

La nova pel·lícula del noruec Joaquim Trier, director de *La peor persona del mundo*, competeix per la Palma d'Or del Festival de Canes.

En la seva aparatosa i endimoniada arrencada, *Sentimental Value* fixa les dues coordenades essencials del seu itinerari formal. En primer lloc, el director Joaquim Trier posa en escena, mitjançant un muntatge frenètic, el retrat impressionista de la història d'una casa. Les imatges de diferents diaris històrics al·ludeixen a la memòria d'aquest espai domèstic, com si estiguéssim davant d'una versió *arty* del que proposava Robert Zemeckis a la recent *Here*. D'aquesta manera, l'autor de *Thelma* presenta l'escenari principal de la pel·lícula, una antiga casa familiar, i també un arc històric que abasta diverses generacions. Després, a la segona escena, Renate Reinsve –qui va enlluernar en la seva col·laboració amb Trier a *La peor persona del mundo*– exhibeix el seu talent per a les explosions melodramàtiques en encarnar una actriu de teatre, la Nora, que pateix un atac de pànic escènic. Com a motiu narratiu, la figura de l'actriu en crisi porta a la memòria la premissa argumental de *Persona* d'Ingmar Bergman, encara que la Nora, lluny de la catatonia, és capaç d'expressar els seus desitjos amb claredat. Quan, després de la mort de la seva mare, el seu pare (Stellan Skarsgård), un director de cinema, ofereix a la Nora un paper en la seva propera pel·lícula, l'actriu respon amb una negativa contundent, un reflex de l'abismal distanciament entre pare i filla.

Expert en el retrat de personatges al límit, amb una inclinació a l'autoflagel·lació o l'agressió inconscient, Trier completa l'esquelet narratiu de *Sentimental Value* amb un tercer personatge (a més dels de Reinsve i Skarsgård): una estrella de Hollywood, a la qual dona vida Elle Fanning, que és contractada pel pare per encarnar el personatge inicialment pensat per a la filla. A partir d'aquí, la batalla d'egos i susceptibilitats està servida, i Trier la dissectiona amb la seva habitual barreja d'ironia i gravetat. Una ambigüitat en el to a la qual els tres actors protagonistes s'emmotllen a la perfecció. Skarsgård comença erigint un retrat sorneguer de l'artista cregut, pagat de si mateix, per després anar revelant un rerefons de malenconia i angoixa existencial. Per a Reinsve, la desesperació sembla un estat natural: la interpreta amb una destresa admirable, convertint cadascun dels tempestuosos girs dramàtics de la pel·lícula en aparents passos de nadó. I finalment hi ha Elle Fanning, una de les actrius més infravalorades del panorama actual. Amb el seu geni per encarnar una ingenuïtat somiadora, que alhora amaga un corrent subterrani de fatalitat, Fanning broda el personatge d'una estrella llançada al pou dels dubtes.

Amb aquest arsenal d'ingredients, Trier construeix una pel·lícula sòlida, potser fins i tot massa. Un hi troba a faltar la sacsejada emocional que va orquestrar el cineasta a *La peor persona del mundo*, encara que seria injust acusar el cineasta de falta d'ambició, ja que la seva nova pel·lícula desplega una espessa arbrada de línies de fugida narratives (la memòria de la casa familiar, les pel·lícules passades del pare, els amors del personatge de Reinsve, i la vida de la seva germana i el seu encantador fill). No obstant això, hi ha alguna cosa de previsible i acadèmic en la manera com Trier encaixa les peces del puzzle dramàtic. Una estructura especular que, mitjançant el joc metafílmic i l'herència del cinema de John Cassavetes, acaba desembocant en un cant a l'agermanament entre l'art i la vida.

Manu Yáñez – 23/5/2025 - fotogramas.es